

[Finansministeren.]

jeg ogsaa ønsket at kunne fastlægge en Del af Laanet for et længere Aaremaal. Hvorledes det vil komme til at forme sig, er umuligt at sige paa nærværende Tidspunkt. Der er foreslaaet 4 pCt. i Rente, og naar det ærede Medlem mente, at det maaske var klogt ikke at fastsætte denne Renteprocent, idet — saaledes forstod jeg ham — det maaske kunde blive mere fordelagtigt at gaa op til 4½ pCt. eller højere, skal jeg hertil sige, at i en Tid, hvor alle Bestræbelser gaar ud paa at bringe Renten ned, vilde det efter min Mening være uheldigt, om Staten gik til at optage et Laan til en højere Rente. Derfor tror jeg, det er rigtigt, hvad der her er foreslaaet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Dernæst foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 143 af 1. Maj 1933 om Oprettelse af en Krisefond og om Nedsættelse af Renten for Bank- og Sparekasseindskud m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1155).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Handelsministeren (Hauge): Jeg skal tillade mig for det høje Landsting at forelægge Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 143 af 1. Maj 1933 om Oprettelse af en Krisefond og om Nedsættelse af Renten for Bank- og Sparekasseindskud m. v. Jeg forelægger Forslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget. Lovforslaget er fremsat, fordi Loven om Oprettelse af en Krisefond og om Nedsættelse af Renten for Bank- og Sparekasseindskud ikke i sin Helhed har Gyldighed ud over 1. April 1934, idet Udlaan og Garantier i Henhold til Bestemmelserne i den nævnte Lovs § 4 kun kunde finde Sted indtil 31. Marts 1934. Disse Bestemmelser har altsaa ikke i Øjeblikket Gyldighed, men Regeringen har ment det rigtigt at søge Gyldighedstiden forlænget, saa at disse Bestemmelser faar Gyldighed i samme Tid som Lovens øvrige Bestemmelser, nemlig til Udgangen af Aaret

1934. De Bestemmelser i § 4, hvis Gyldighedstid foreslaas forlænget indtil Udgangen af Aaret, er Bestemmelserne under Punkterne 1—5. Derimod har § 4, Punkt 6, fortsat Gyldighed — Punkt 6 angaar jo Konverteringsspørgsmaalet.

Under Behandlingen i Folketinget har der ikke været nogen Uoverensstemmelse angaaende selve Forslaget om Forlængelse af Gyldighedstiden for Bestemmelserne i § 4, Punkt 1—5. Derimod har man der drøftet den Fremgangsmaade, der er anvendt med Hensyn til Udlaansrentens Nedsættelse i Henhold til Lovens § 10, hvori der staar, at det paahviler de fornævnte Institutioner og Personer — altsaa Banker og Sparekasser og Personer, der kan komme i Betragtning paa samme Maade — effektivt at nedsætte Renten af deres Udlaan mindst i tilsvarende Omfang, som Indlaansrenten formindskes som Følge af Loven.

Loven indeholder ingen Detailbestemmelser med Hensyn til Fordelingen af Rentenedsættelsen paa de forskellige Udlaan. Det blev i Fjor, da Sagen var til Behandling i Folketinget, fremhævet, at Udlaansrenten skulde nedsættes for alle Former for Udlaan, men herudover blev der ikke givet Direktiver, og under første Behandling her i Landstinget den 31. Marts 1933 havde jeg Lejlighed til at udtale mig nærmere om Sagen. Jeg sagde da efter at have citeret Bestemmelsen i den gældende Lovs § 10:

„Kort og klart udtrykt betyder dette, at den mindre Betaling, der skal ydes Indskyderne, maa Institutterne ikke stikke i Lommen for egen Regning, den skal give sig Udslag paa Udlaansrenten. Men hvorledes de vil fordele denne Lettelse i Udlaansrenten paa de forskellige Udlaansposter, vil man overlade til dem selv. Man maa haabe, at de vil fordele Lettelsen saaledes, at de, der trænger haardest, faar den største Lettelse; men jeg agter ikke at give noget egentligt Direktiv til Bankerne og Sparekasserne desangaaende, for jeg har den Opfattelse, at det praktisk taget vil vise sig at være ugørligt.“

Der blev heller ikke gjort Indvendinger af nogen Art herimod under Behandlingen i Landstinget, tværtimod, da Lovforslaget havde været til Behandling i det Udvalg, som Landstinget nedsatte, fremhævede Udvalget i sin Betænkning netop det, jeg her har citeret, og jeg skal tillade mig at citere et Udsnit af, hvad Udvalgets Flertal, bestaaende af Venstre, Socialdemokrater og Radikale, udtalte i Landstingets Betænkning: